

той написалъ и друга стихотворна сбирка, въ която възпѣ разкошнитѣ картини на Босфора, и най хубавата си книга „Писма отъ Римъ“ въ които съ голѣмъ талантъ описва впечатленията си отъ паметниците на стария Римъ.

Следъ 1894 г. Величковъ се завърна въ България, и макаръ болнавъ, отдаде се пакъ на политически животъ. Три години той бѣше министъръ на Народното просвѣщение; презъ това време, между други похвални дѣла, той основа сегашната художествена академия.

Последнитѣ години отъ живота си К. Величковъ прекара въ Франция (Гренобль), дето се помина въ голѣма бедностъ презъ 1907 година, а тленитѣ му останки бѣха пренесени следъ две години въ София.

Всичко, що е писалъ Величковъ, е събрано и издадено въ деветъ книги. Между тѣхъ видно мѣсто заема най-бележитото произведение въ свѣтовната литература „Адътъ“ — отъ великия италиански поетъ Данте. Величковъ преведе и редица други произведения отъ велики европейски писатели и обогати твърде много нашата бедна книжнина съ тѣхъ.

Днесъ въ родния градъ на Величкова девическата гимназия и една улица, въ която се намира родната къща на поета, носятъ неговото име. Признателнитѣ му съграждани събиратъ пари, за да издигнатъ паметникъ на голѣмия поетъ и родолюбивъ българинъ.

По-долу даваме единъ отъ най-хубавитѣ му разкази „Заточеникъ“.
